

Arrest

nr. 61 569 van 16 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 1 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DER HASSELT, die loco advocaat M. DEKUYPER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. VERBEKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 23 augustus 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 31 januari 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, E.(...) K.(...), verklaarde de Armeense nationaliteit te bezitten en van Armeense origine te zijn. U werd op 06/06/1983 te Kirovakan geboren en bent met K.(...) A.(...) gehuwd (OV 6.674.215). Op 18/08/2010 vertrok u met uw gezin per vliegtuig vanuit Armenië via Litouwen naar Frankrijk. Van daaruit nam jullie een taxi naar België waar jullie diezelfde dag aankwamen. U en uw man dienden er op 23/08/2010 een asielaanvraag in. Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag integraal op deze van uw man baseert en dat u zelf geen vluchtmotieven aanhaalt.

B. Motivering

U baseert uw asielmotieven op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw echtgenoot K.(...) A.(...) verklaarde hierbij geen problemen te kennen die los staan van uw man (CGVS p.3). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire rechtsbescherming genomen omwille van het bedrieglijke karakter van zijn asielmotieven. Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire rechtsbescherming.

De beslissing in hoofde van uw echtgenoot is ten dele gemotiveerd op basis van de vaststelling van tegenstrijdigheden tussen uw beider verklaringen op het Commissariaat-generaal. Deze werden uitgebreid en gedetailleerd opgesomd in de beslissing van uw echtgenoot:

"U verklaarde dat u sinds december 2009 met uw gezin in Zar ondergedoken leefde en u sindsdien niet meer naar uw officiële verblijfplaats terugkeerde (CGVS p.2, 12). Uw vrouw verklaarde echter dat jullie tot juni 2010 op jullie officiële verblijfplaats bleven wonen (CGVS Kristina p.2). Toen zij met uw verklaringen werd geconfronteerd stelde ze in eerste instantie dat u zich misschien had vergist. Toen haar erop gewezen werd dat er toch een verschil van 6 maanden tussen jullie beider versies was, gaf zij aan hiervoor geen verklaring te hebben. Onmiddellijk daarop wijzigde zij haar verklaringen: ze stelde ineens dat zij zelf zich had vergist en dat jullie inderdaad, zoals u had verklaard, direct na uw ontslag uit het ziekenhuis naar Zar vertrokken zijn (CGVS K.(...) p.4). Deze poging tot verklaring van de vastgestelde tegenstrijdigheid voldoet niet, bij gebrek aan een aannemelijke verklaring voor de tegenstrijdigheid van jullie initiële verklaringen, en gezien uw vrouw haar verklaringen slechts na confrontatie met de tegenstrijdigheid en na eerst te hebben gesuggereerd dat u het was die zich zou hebben vergist, heeft gewijzigd.

Voorts komen jullie verklaringen omtrent uw ziekenhuisverblijf in december 2009 niet overeen. U verklaarde dat u 2 dagen in het ziekenhuis had verbleven (CGVS p.14, 11). Uw vrouw verklaarde echter dat u daar 20 dagen zou zijn verbleven (CGVS K.(...) p.3). Toen zij met uw verklaringen werd geconfronteerd stelde ze enkel dat ze zich had vergist wat de tegenstrijdigheid, gezien het grote verschil tussen jullie beider verklaringen, niet kan verklaren (CGVS K.(...) p.4). Niet enkel over de tijdsduur waarvoor u in het ziekenhuis werd opgenomen waren jullie tegenstrijdig, maar ook over het bezoek van uw vrouw in het ziekenhuis. Zo verklaarde u dat uw vrouw u in december 2009 in het ziekenhuis had bezocht (CGVS p.13). Uw vrouw verklaarde echter dat ze u nooit in het ziekenhuis had bezocht, ook niet tijdens uw opname in december 2009 (CGVS K.(...) p.3). Toen zij met uw verklaringen betreffende haar bezoek werd geconfronteerd stelde zij enkel dat dit niet het geval was (CGVS K.(...) p.4)."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot K.A. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 61 568 van 16 mei 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van K.A. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Verzoeker herhaalt dat hij in zijn land van herkomst werd geslagen en met de dood werd bedreigd omdat hij getuigenissen had afgelegd bij een rechtszaak, dat hij als politieagent werd ontslagen en door zijn oversten niet werd gesteund en dat hij de bescherming van de autoriteiten van zijn land niet kan inroepen. Hij vreesde voor zijn leven en dat van zijn gezin en besloot zijn land van herkomst te ontvluchten. Vervolgens stelt verzoeker dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade.

2.2. De Raad wijst erop dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker in gebreke blijft. Door de verklaringen die hij in het kader van zijn asielaanvraag had afgelegd te herhalen, maakt verzoeker niet aannemelijk dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van de aangevoerde bepalingen.

Het enig middel is ongegrond.

2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker niets inbrengt tegen de concrete vaststellingen van de commissaris-generaal, met name dat verzoeker geen enkel document ter staving van zijn asielrelaas heeft neergelegd en zijn verklaringen bovendien zijn aangetast door tegenstrijdigheden, vaagheden en onnauwkeurigheden waardoor er geen enkel geloof aan kan worden gehecht (bestreden beslissing, p. 2-3). De Raad beaamt de motieven van de bestreden beslissing en maakt deze tot de zijne.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.”

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN